

UN PAM DE MÓN

DEMÀ
Salvador Cardús

Carme Colomina

“Fronteres racistes” a Macedònia

LA RENÚNCIA. Una dona seu a terra, amb el cap repenjat al braç i el cos contra un dels contenidors blancs convertits en habitatges pels refugiats suposadament més afortunats del superpoblat camp d'Idomeni, a la frontera de Grècia amb Macedònia. Sobre la planxa d'acer pintat de blanc algú hi ha escrit amb esprai: “A la merda les vostres fronteres racistes”. És en aquest punt de la ruta dels Balcans, davant aquesta dona esgotada que amaga el rostre, on Europa ha firmat l'última de les seves capitulacions. El tancament de la frontera entre Grècia i Macedònia confirma l'abdicació definitiva de la Unió Europea de protegir els refugiats. Una renúncia contra els centenars de milers de persones que fugen de la guerra i la violència, i una renúncia també contra uns dels seus socis més castigats, els grecs.

EL ZEL. El pensador búlgar Ivan Krashev va anomenar, fa temps, els Balcans “la perifèria de la perifèria”. I Macedònia, que durant anys ha exercit d'actor secundari en aquesta regió carregada d'història i de titulars, ha assumit avui la feina més bruta. Desplegar l'exèrcit, aixecar tanques, atacar amb gasos lacrimògens (tant ara, com l'estiu passat) els immigrants que intentin saltar-se les restriccions d'entrada, i actuar de filtre d'uns controls no només injustos, també il·legals. El zel del guardià per complaure el senyor, que ha donat l'ordre de blindar la frontera des de 800 quilòmetres més al nord (la distància entre Skopje i Viena), ha arribat fins al punt de traçar, aquest cap de setmana, línies divisòries entre refugiats de primera i de segona. Els de la ciutat d'Alep poden passar. Els de Damasc o Bagdad, no, perquè consideren que a les capitals de Síria o l'Iraq no hi ha combats prou significatius. Ja ni el passaport d'un país en guerra (real o falsificat, com els que expedeixen per un mínim de 500 euros les màfies que es fan d'or a Turquia) és garantia d'entrada.

Una refugiada a Idomeni, una població fronterera entre Grècia i Macedònia. GETTY

LA TORNA. A principis de març, el govern de Skopje va enviar una carta de 12 folis a diverses capitals europees amb la llarga llista de material i recursos que necessita per seguir fent de tap. El portal d'informació europea EurActiv hi ha tingut accés. Macedònia demana màquina per construir 300 quilòmetres més de tanca, un nou camp per acollir 400 persones, equipament antidisturbis, suports per al seu exèrcit, nous vehicles policials i diners per fer front a les despeses de personal que tot això comportarà. Una carta als Reis d'un govern que sent que li ha arribat l'hora d'exigir.

Macedònia és un país inestable, trencat per un 25% d'atur, la crisi eco-

nòmica, la corrupció i el poder del crim organitzat, i per un estat de dret cada cop més fràgil en mans d'un executiu autoritari. Un territori de dos milions d'habitants amb les seves esperances de futur congelades. Després de deu anys trucant a la porta de la UE i de l'OTAN, deu anys en uns llimbs jurídics i diplomàtics per culpa d'una Grècia que, fins avui, li ha bloquejat l'entrada arreu perquè no li reconeix ni el dret a utilitzar el nom del país (perquè Macedònia és també el nom d'una regió grega), ara és Skopje qui ofega els seus veïns del sud, condemnant-los a una crisi humanitària. I ho fa amb el vistiplau de la Unió Europea.